

Da hun efter Forestillingens Slutning kom ud af Teatret, fandt hun Karsten From paa det aftalte Sted. De gav hinanden Haanden, og for ikke at komme ind i Sværmen foran Hovedindgangen gik de bort gennem Underkørslen bag Teatret. Det var stille Vejr og Maaneskin. Paa hele Vejen til Dronningens Tværgade vekslede de kun nogle Bemærkninger om Forestillingen og Publikum. De lignede ogsaa i den Henseende hinanden, at de var lige hjælpeløse, naar det galdt om at give deres Følelser et naturligt Udtryk. Efter et Par pinlige Tilløb til at være højtidelig opgav Karsten From Forsøget, og Jytte kunde paa sin Side ikke faa sig til at nævne hans Brev, skønt hun godt mærkede, at han ventede det og uroligt spejdede efter en Dom over det i hendes Ansigt.

Han lukkede Porten op for hende og fulgte ogsaa med indenfor.

„Hvornaar faar jeg saa Lov at se Dem igen?“ spurgte han derinde i Halvmørket.

„Imorgen Formiddag.“

„Men dersom det igen bliver Vejr som idag?“

„Saa kommer jeg alligevel!“

Han kyssede hendes Haand og førte den til sit Hjerte, og da hun ingen Modstand gjorde, lagde han stille sine Arme omkring hende.

„Saa er det virkelig sandt? De holder lidt af mig?“

Hans Læber rørte hendes Pande og Kinder, tilsidst ogsaa hendes Mund. Hun lod det ske. Med lukkede Øjne gav hun sig hen til hans blide Kærtegn.

Men nu hørte de Stemmer oppe paa Trappen. Jytte rev sig løs og skyndte sig op, idet hun vinkede til ham med Haanden.

IV

Den følgende Dag blev Jytte og Karsten enige om at offentliggøre deres Forlovelse, saasnart Jytte havde talt med sin Mor. Men endnu om Eftermiddagen havde hun ikke faaet Mod til en Tilstaaelse. Hun sad i Mørkningen inde i sin egen Stue og hvilede Hovedet tungt i Haanden. Nede fra Gaden lød Sporvognenes Ki-